

Rocca di Papa, 2 mei 2015

Collegamento CH

“De vrede uitvinden”

OPENING EN GROETEN

Eerste intuïties van Chiara Lubich over de permanente Mariapolis

Chiara: “Toen het merendeel van de mariapolieten vertrok (...) leek alles voorbij. Die lege straten en dat zonovergoten maar levenloze dal deden me terugdenken aan die twee wondermooie maanden vervuld van Maria's aanwezigheid. Misschien keek ik niet achterom, maar omhoog en bad ik onbewust tot Maria om haar stad hier permanent te vestigen.¹

(muziek)

Chiara: Ik herinner me dat ik in Zwitserland was, in Einsiedeln. Einsiedeln is een stad waar een uitzonderlijk mooi heiligdom van Maria is. Toen we een keer van uit de verte naar dit heiligdom keken, van op een soort heuvel er tegenover, waar we dit heiligdom goed konden zien, omgeven door een muur, met vele weiden er rond, enz., met koeien, met melk, in het heiligdom echter veel scholen, herinner ik me dat ik gezegd heb: “Ook wij zullen een stadje hebben, maar het zal niet zijn zoals dit, het zal een echte moderne stad zijn ook met fabrieksschoorstenen – toen dachten we aan fabrieksschoorstenen –, met industrieën, bedrijven, ook met scholen, met de kerk, met gezinnen, met allen.” Dit was als een voorspelling: dat werd concreet juist in Loppiano.²

Nu hebben we er 26 in de wereld en de ene is nog mooier dan de andere, de ene verschillend van de andere.

Claudio Cianfaglionj: Zoals we net van Chiara hoorden, zijn er vandaag vele stadjes in verschillende landen van de wereld, plaatsen van vrede, laboratoria waar je de schoonheid kunt ervaren van de eenheid in de verscheidenheid van de godsdiensten, culturen en generaties.

Een groet aan iedereen vanuit Rocca di Papa en welkom op dit Collegamento! (*applaus*)

Op onze reis zullen we enkele gemeenschappen van de beweging in de wereld ontmoeten, die een getuigenis zijn van deze eenheid ook in grensgebieden, waar conflicten en lijden heersen...

Een getuigenis van een verenigde wereld die in deze dagen de VN heeft bereikt is de toespraak van Emmaus op de Algemene Vergadering in het hoofdgebouw in New York.

Ik ben Claudio, ik ben Italiaan en houd me bezig met literatuur en theologie. Ik werk op het Centrum Igino Giordani en op de redactie van het tijdschrift Nuova Umanità.

¹ Chiara Lubich: uit het thema "De collectieve spiritualiteit (Vierde thema) – De eerste twee aspecten": toespraak gehouden op 5 oktober 1997, op 5 en 28 december 1997 – de tekst is gelijk.

² Chiara Lubich: 28 juni 2002 – interview aan Luigi Bizzarri voor de uitzending van RAI 3 “Mijn twintigste eeuw” uitgezonden op 13 augustus 2003.

Hier in de zaal hebben we een vertegenwoordiging van de 800 vrijwilligers, die hun Internationaal congres hebben in Castelgandolfo. Welkom! (*applaus*)

Er is ook een kleine vertegenwoordiging uit China en Korea. (*applaus*)

Tijdens deze rechtstreekse uitzending, kunnen jullie zoals altijd, jullie commentaar, groeten en suggesties schrijven via [sms N° 00 39 3428730175](sms:00393428730175) of via email op het adres: collegamentoch@focolare.org of door jullie commentaar op facebook: [Collegamento Ch](https://www.facebook.com/CollegamentoCh).

PIONIERS VAN HET FOCOLARESTADJE LOPPIANO

Claudio: We vertrekken vanuit Loppiano, Focolarestadje in Italië in de buurt van Firenze, op een terrein dat Eletto, Vincenzo Folonari, de broer van Eli had geërfd.

Een geschiedenis van 50 jaar. We luisteren naar het verhaal van de familie Piazza, die het hielp opbouwen.

(muziek)

Agnese Balduzzi: *We wonen al 50 jaar in Loppiano, we zijn 57 jaar getrouwd. We hebben 7 kinderen, 19 kleinkinderen en bijna twee achterkleinkinderen.*

(Muziek)

Tino had een bouwbedrijf en veel arbeiders. Maar nadat hij het Ideaal had leren kennen, was de sfeer in het bedrijf veranderd. Het was echt prachtig.

Tino Piazza: *ik heb op een bijeenkomst gehoord dat er in Toscane een stadje ontstond. We zijn in 1964.*

Uit het journaal 1965 (mannelijke stem): *Dicht bij de autoweg, in de vriendelijke heuvels boven Incisa Valdarno in de buurt van Firenze, is er een grote bedrijvigheid. In een zone vol olijfbomen en wijngaarden wordt een stad gebouwd.*

Tino: *Wij woonden in Bergamo.*

Agnese: *We hadden het goed, woonden in een mooi huis. Ik had een vrouw die me een halve dag hielp in het huishouden. We stelden het goed. Maar iets sterks in de ziel zei ons: als het in het plan van God is, deze stad die Chiara in haar hart draagt, waarom zouden we dan niet ons deel doen. Ook Giommi, zijn werkgenoot, was daar blij mee. Zo zijn ze vertrokken.*

(Muziek)

Tino: *Toen ik hier aankwam, was ik echt verbijsterd toen ik zag hoe verlaten het terrein was, maar wat me het meest zorgen baarde was het gebrek aan water.*

Uit nieuws1965 (vrouwelijke stem): *Een nieuwe stad niet alleen wat de gebouwen betreft, maar ook met nieuwe burgers voor een samenleving die gefundeerd was op de wet van het evangelie.*

(Muziek)

Tino: De sfeer die er heerste was prachtig. Indrukwekkend waren ook de eerste focolarino's die hier waren, want ze hadden gestudeerd en nu deden ze alle soorten werk: vooral graven met houweel, schop, wegen aanleggen, greppels maken.

Agnese: Iedere keer als hij de zaterdag terugkeerde, vertelde hij me wat er aan het ontstaan was. Zo kwam in mij het verlangen: maar ik wil dat gaan zien. Ik heb prachtige dagen doorgebracht, de kinderen waren blij, ik verwachtte een kindje. Twee dagen voordat we vertrokken, wat gebeurde er? Ik had barensweeën. Ik roep de vroedvrouw van Incisa en ze komt. Ze ziet me en zegt: "Kijk, je kunt niet naar het ziekenhuis gaan, want er is geen tijd". Zo is Maria Regina geboren. Toen ze gedoopt werd, was er Fede die haar op het altaar van Maria heeft gelegd en aan Maria heeft toegewijd. Wij waren heel blij. Zo heeft Maria haar wanneer het moment gekomen was, genomen en ze is naar het focolare gegaan.

Tino: Het maakt indruk want Regina is nu samen met Mauro verantwoordelijk voor het stadje El Diamante in Mexico; dus het eerste stadje dat in Loppiano ontstond, brengt nu een ander stadje verder. Dus ik groet ook hen met alle liefde.

(Muziek)

Agnese: In 1967 hebben we gezegd: laten we deze ervaring opnieuw doen. Zo zijn we drie maanden op vakantie gekomen. In dit huis was er geen water, geen licht, maar de kinderen waren overgelukkig, blij... Het moment dat we vertrokken, hebben we tegen de focolarina's gezegd: "Wij gaan dus" en zij hebben ons gezegd "Kijk, de kinderen zijn aan het bidden opdat jullie je zouden bekeren om te blijven".

(Muziek)

Tino: Ja, het was prachtig hier de eerste tijd te leven met de komst van Chiara: ik herinner me dat ik ook de tegels, de vloeren klaarmaakte om haar die te laten zien. Zij volgde alles. Het waren heel vertrouwelijke momenten.

Mario Piazza: Wij zagen Chiara niet als ik weet niet wat voor persoon... want ze kwam zo vaak dat ze iemand van de familie was geworden: soms gaf ze ons catechismusles, stelde ze ons vragen...

Agnese: Toen we bijvoorbeeld in Montelfi waren, kwam zij ook en bleef in huis. De kinderen speelden op de gitaar, Chiara zag de kinderen, verwendde hen en bij het middageten nam ze hen bij zich aan tafel.

Tino: Op deze leeftijd bedank ik God echt, dat wie echt vader, vrouw, kinderen en velden achterlaat het honderdvoud heeft. Als ik in Bergamo was gebleven, weet ik niet of de familie verenigd was gebleven.

Marco Vannacci: *Wij als gezinnen beleven dezelfde moeilijkheden die de gezinnen buiten Loppiano hebben: gebrek aan werk is ook hier, de moeilijkheden zijn er ook zoals in de wereld. Er is dit iets meer: wat ons, schoonzoons, kinderen laat geloven om hier te blijven, om door te gaan met Loppiano op te bouwen met dit geloof, met datzelfde geloof als toen. NI. geloven in de liefde.*

Samuele Vannacci: *Wat de generaties betreft, denk ik dat wat wij nu moeten proberen te doen, is juist naar buiten treden: naar buiten treden omdat het nodig is om dit Ideaal in de wereld te brengen, dat zo fundamenteel is geweest om Loppiano te laten ontstaan, om Loppiano te stichten.*

LOPPIANO VANDAAG (live)

Claudio: We gaan nu in rechtstreekse verbinding met Loppiano. Ik zie dat we al verbonden zijn met Milena Bigoni.
Dag Milena, goede middag.

Milena Bigoni: Ja, dank je Claudio. Goede middag vanuit Loppiano in Toscane. We bevonden ons voor het heiligdom van Maria Theotokos en met mij zijn hier veel van de bewoners van Loppiano.

Mijn ouders Giommi en Ester Bigoni waren één van die eerste families die naar Loppiano verhuisd zijn in de jaren zestig. Maar hier zijn er andere gezinnen, onze 'pioniers', we zien hier Giusi, verder Rina, Ester, Piera, Matteo... En veel anderen.

Loppiano telt op dit moment ongeveer 800 inwoners van 65 landen. Een deel woont permanent hier, anderen komen voor een vormingsperiode.

We hebben hier Fatima en José uit Panama. Ook hun drie kinderen zijn hier. Willen jullie je voorstellen?

Austin Arel: Ik ben Austin, ik ben 16 en volg de middelbare school.

Liza Amaris: Ik ben Liz Amaris, ik ben 13 jaar en zit ook op de middelbare school.

Lean Marie: Ik ben Lean Marie, ik ben 8 jaar en zit in het derde leerjaar.

Milena: Goed. Fatima, wat heeft jullie ertoe aangezet om een tijd jullie land en werk achter te laten om hier te komen?

Fatima: Ons verlangen was ons comfort achter te laten om de broederlijkheid, de spiritualiteit van de eenheid te verdiepen. In het begin was het moeilijk, maar we hebben sterk gevoeld dat we uit onszelf moesten treden, om naar de anderen toe te gaan, de andere gezinnen en we hebben sterk gevoeld dat we moeten beminnen om deze broederschap op te bouwen. Het is een echte levensschool.

Milena: José?

Jose: Om te komen zouden we een lening aangaan, maar er is een studiebeurs gekomen voor een specialisatie in scheikunde, juist hier in Italië, wat ons toestond om hier te zijn. Dit was voor ons echt een teken, een bevestiging van God, zijn wil voor onze familie.

Milena: We hebben al iets gehoord over de oorsprong van Loppiano, maar wat is Loppiano vandaag? Mauro, jij die na verschillende jaren terug bent gekomen naar Loppiano, wat was jouw indruk?.

Mauro: Na 37 jaar! Nu ben ik teruggekeerd om hier in Loppiano te leven en ik moet zeggen dat Loppiano sterk gegroeid is, ook als de wortel altijd dezelfde blijft.

Milena: Wat doe je nu?

Mauro: Met anderen houd ik me bezig met de verwelkoming van bezoekers. Daarom heb ik hier in deze vier maanden, in korte tijd moslimstudenten, boeddhisten zien voorbijkomen... of beter Loppiano overrompeld door 1000 jongeren uit Italië, gen, die hier hun congres hielden, en dan honderden bezoekers, zoals ook lokale politici en ook de bisschop die hier vaak komt voor activiteiten van het bisdom Fiesole.

Milena: Maar volgens jou, wat zoeken de mensen die naar Loppiano komen?

Mauro: Een beetje hebben we dat al gehoord. Ze vinden hier zeker een serene plaats, waar de eenheid, de broederlijkheid leeft. Velen zeggen wanneer ze weggaan: hier heb ik mijn huis gevonden. Ik kan zeggen dat ze de stad van Maria gevonden hebben.

Milena: Dank je Mauro. In Loppiano is er ook een bedrijvencentrum. Twee dagen geleden hebben we die bezocht en we hebben hier beelden en enkele geschiedenissen bijeengebracht.

BEDRIJVENCENTRUM LIONELLO, COÖPERATIE LOPPIANO PRIMA, "WAT TEVEEL IS OP EEN HOOP".

Milena Bigoni: *Ik bevind me in het bedrijvencentrum Lionello Bonfanti van Loppiano. Dat werd ingewijd in 2006 en er zijn 24 bedrijven die hier gehuisvest zijn. Aan Eva Gullo voorzitter van de EdC Spa wil ik vragen: Hoe gaan jullie met dit moment van crisis om?*

Eva Gullo, EdC Spa: *Zoals alle ondernemingen in Italië pakken we deze crisis aan door oplossingen te zoeken die uit de gemeenschap, uit de uitwisseling van ervaringen tot stand komen. We voelen dat dit een element is dat de sleutel vormt om de crisis aan te pakken en te overwinnen. Enkele bedrijven hebben ons gelaten, met pijn, andere zijn verhuisd, maar andere zijn gekomen en er zijn ook nieuwe bedrijven ontstaan, juist dankzij de uitwisseling van ervaringen tussen ondernemers, van een ervaring die we als fundamenteel en kenmerkend voelen voor het leven hier in het bedrijvencentrum. (muziek)*

Letizia Mirri, Legno Service & Art S.r.l.: *Ons bedrijf is ontstaan uit een heel pijnlijke situatie, uit een ander bedrijf dat moest stoppen, omdat het problemen had die zich in de tijd hebben opgestapeld en vooral door de crisis die de genadeslag gaf. Op het einde van 2012 waren we gedwongen om op een heel snelle manier te zeggen dat het zo niet meer kon. We vonden een muur voor ons en we hadden niets meer. We hadden geen zekerheden meer, en dus tranen, wanhoop, een gebrek aan toekomst, gebrek aan waardigheid.*

Giovanni Mazzanti: *Toen Letizia me opbelde en zei: "Kijk, we hebben besloten om ons bedrijf te sluiten, heb ik een klap gekregen, want ik ken hen goed en weet hoe bekwaam ze zijn. Ik had dus een verlangen om te zeggen dat het nodig was iets te doen, opdat het bedrijf zou kunnen herrijzen of tenminste veranderen, maar wel in iets duurzaam.*

Letizia Mirri: *Ze hebben gedacht een nieuwe activiteit te beginnen en we zijn er in geslaagd om steen na steen een bedrijf op te bouwen dat nu, na twee jaar, redelijk goed begint te functioneren en voor ons was dat een hergeboorte.*

Giovanni Mazzanti: *Wij geloven dat het in crisismomenten belangrijk is dat je de moed niet verliest, en dat we er in slagen om samen te werken, want vanuit de onderlinge relaties ontstaat de oplossing.*

Letizia Mirri: *Ik zeg 's zondags vaak tegen mijn man: wat mooi dat het morgen maandag is en we terug aan het werk gaan en dat geeft me veel voldoening en het verlangen om door te*

gaan.

(muziek)

Eva Gullo: Het bedrijvencentrum is juist een permanent laboratorium in het leven van elke dag onder de ondernemers en de bewoners van het bedrijvencentrum. Het is ook een plaats waar aan vorming wordt gedaan, bijvoorbeeld met de School van burgerlijke economie, met de trajecten, met de workshop-school voor de jongeren, ook in samenwerking met de Regio van Toscane.

Milena Bigoni: De coöperatie Loppiano Prima ontstaat in Loppiano in 1973. Sinds enkele jaren is het beheer van de landbouw toevertrouwd aan de Boerderij Loppiano.

Gabriele Guidotti, Coöperatie Loppiano Prima: Er is een buitengewone vergadering geweest waar aan de aandeelhouders wijzigingen van de statuten werden voorgesteld voor een uitbreiding van nieuwe activiteiten.

Giuseppe Bacci, Boerderij Loppiano: De economische crisis van 2010 veroorzaakte een aanzienlijk probleem voor werkgelegenheid. Daar werd een antwoord op gegeven door een grotere participatie van iedereen in het bedrijf: de werknemers hebben zelf tijdelijk hun loon verminderd, dat nu trouwens weer volledig geïntegreerd is. Het bedrijf zelf heeft keuzes ter vernieuwing gemaakt: een eerste keuze om de kwaliteit van de producten te verbeteren, om de presentatie te verbeteren en te leren hoe het productieproces is. Met het idee van "kom en zie".

Milena Bigoni: De waarden van de Gemeenschapseconomie – gratuiteit, wederkerigheid, cultuur van het geven – we kunnen die allemaal beleven ook als we geen ondernemers zijn. Dat is een beetje de ervaring van het op een hoop samen brengen wat we teveel hebben, een plaats waar je kunt delen.

Giacomo Reggioli: Dit op een plaats samenbrengen wat we teveel hebben wil een concreet en onmiddellijk initiatief zijn voor personen die het op dit moment moeilijk hebben. Het is een ruimte waar iemand die iets te geven heeft, dat kan brengen, en wie wat nodig heeft iets kan nemen. Geven en krijgen hebben er dezelfde waarde.

Ana Calabrò: Er worden heel belangrijke menselijke contacten gelegd, vriendschappen die voor het leven zijn. Het is iets fantastisch en dat verrast me elke dag.

1 MEI IN LOPPIANO

Claudio: We bedanken Loppiano met dit applaus en later zullen we terugkeren om ons met jullie te verbinden. Ook daar zijn ze dus bezig met de uitdagingen van de huidige economische crisis aan te pakken...

Maar Loppiano is ook een plaats waar veel jongeren uit verschillende delen van de wereld komen. Juist gisteren, de eerste mei, zoals elk jaar, kwamen een duizendtal Italiaanse jongeren op een afspraak in Loppiano...

(muziek)

Nino (Italië): Het fundamentele thema van de dag is outside, dus naar buiten gaan. Waarom outside? Omdat wij met meer dan duizend jongeren zijn hier en we willen de cultuur van

de dialoog bevorderen, deze cultuur van de ontmoeting, om juist de ander te ontmoeten en om onze deuren te openen voor de anderen.

Sally (Egypte): Hier voelen we de muziek, het feest, maar er zijn ook momenten van bezinning. Er is een videobijdrage van de jongeren uit Irak, in Erbil, en ze vertellen hoe ze daar de vrede beleven. Er is lijden en geweld, maar ook zijn er tekenen van hoop en eenheid en broederlijkheid.

Kareem (Palestina) vanop het podium: (...) Nu voel ik me thuis, ik voel dat ik die schat gevonden heb die ik zocht, Ik kan zeggen dat ik een andere persoon ben.

Anna (Italië): Op deze eerste mei is er ook een tentoonstelling die bestaat uit 13 stands. Daar willen we alle activiteiten laten zien die getuigen van een sociaal engagement van en georganiseerd door de Jongeren van de Focolarebeweging, maar niet alleen. Om dit sociale netwerk op de voorgrond te brengen dat bestaat en dat heel intens is.

(muziek)

Claudio: Het is een periode van grote wereldeenementen voor jongeren in het teken van de vrede. Wat we net gezien hebben in Loppiano, is één van de afspraken van de Verenigde Wereldweek in deze dagen. Dit jaar is het centrale gebeuren in Coimbatore in India.

Morgen is het het moment van de Juniors voor de Eenheid/Teens4unity. Uit Wellington (Nieuw Zeeland) zal een estafettewedstrijd voor de vrede beginnen die Run4unity heet. In de verschillende tijdzones zullen 150 steden in alle werelddelen daaraan deelnemen en die zal eindigen in Honolulu in Hawai.

Claudio: Morgen begint in Cairo in Egypte Living Peace. Er nemen 1200 studenten, professoren en leden van verenigingen aan deel, met gelijksoortige evenementen in andere landen van de wereld. Ze willen zeggen dat het moment van de vrede is aangebroken, het moment om die te beleven en om te leren om die op te bouwen. Living Peace heeft als onderwerp de dialoog tussen culturen, generaties en godsdiensten. Dat wordt verteld aan de hand van een tentoonstelling van de werken van de studenten, artistieke uitdrukkingen, workshops, ervaringen van personen van verschillende afkomst.

Living Peace ontstond 4 jaar geleden in een school van Cairo en werd verspreid in 136 steden van 103 landen. Vandaag zijn daar zeventigduizend kinderen, jongeren en volwassenen betrokken. De dobbelsteen van de vrede en de zes zinnen die moeten beleefd worden zijn een programma geworden dat de vrede en de broederschap bevordert in de scholen. Een dagelijkse afspraak is de "Time Out", moment van stilte en gebed of bezinning voor de vrede. (applaus)

EEN STEENTJE VOOR EEN TOEKOMST VAN VREDE - YOGYAKARTA (INDONESIË)

Claudio: Een ervaring opdoen van de "doppelsteen van de vrede". Dat gebeurde in Yogyakarta, Indonesië, met 350 moslimkinderen uit 12 dorpen en een vijftigtal leraren en ouders en enkele christelijke bezielers. In de pendopo (auditorium in de openlucht) van het paleis van de sultan, waren er spelen, dansen, liederen, voorbeelden over hoe we de zes zinnen van de dobbelsteen kunnen beleven. Op het einde van de morgen was er de time-out voor de vrede. Het initiatief zal doorgaan in verschillende wijken en dorpen tijdens heel het jaar. (applaus)

BOLIVAR: DORP IN HET ANDESBERGTE VAN PERU

Claudio: Nu gaan we naar het Andesgebergte in Peru.
Op 4000 meter is er een klein dorp dat Bolivar heet, dat jullie zeker niet kennen. Laten we er samen naartoe gaan.

(muziek)

Speaker: Toen de AMU ons sprak over Bolivar, was de vraag die we allemaal hebben gesteld: "Waarom hebben ze dat gedaan?"

Ik denk dat jullie ook hetzelfde denken als je hoort van een volk dat zich in de loop van de eeuwen daar gevestigd heeft op de top van het Andesgebergte, op verschillende uren van de dichtstbijzijnde steden en na de nodige haarspeldbochten in de bergen

Nu we neerkijken van op een rotswand naar die bochten, aan boord van avontuurlijke busjes die ons laten voelen alsof we in een mixer zijn, lijkt het steeds meer gerechtvaardigd zich af te vragen waarom deze keuze werd gemaakt zichzelf op te sluiten.

Wij die uit Italië kwamen hadden al drie vluchten genomen en meer dan 15 uur gereisd. We kwamen van het rijke en chaotische Lima en de vele schoonheden van Peru, voordat we ons begaven in dit avontuur van 14 uur op 4000 meter hoogte.

Toen we in het dorp aankwamen, beseften we meteen dat we een curiositeit waren: niet alleen als buitenlanders, maar omdat onze bleke gezichten door de zon verbrand ons de naam "gringos" bezorgden: blanken die van buiten zijn gekomen.

Maar dat lijkt geen groot obstakel, te oordelen naar de relatie van de inwoners van Bolivar met Francesco, die daar al verschillende keren was geweest als vertegenwoordiging van de AMU.

Kinderen: "Francesco!" "Francescooooo!"

Speaker: Hij heeft ons een andere pilaar van Bolivar laten kennen, pater Emeterio, die in de loop van de jaren de vertolker wist te worden van de dromen en behoeften van dit volk.

Pater Emeterio: Ik heb gevraagd aan de ouders van de verschillende gemeenschappen: "En als er een school zou zijn? Die ook een maaltijd kan aanbieden? En ook onderdak? Die zich over jullie kinderen kan ontfermen?" "Ah! Op dit wonder wachten we al jaren!"

Speaker: Zo ontstond het project om een nieuwe school te bouwen in een dorp, georganiseerd volgens een ander model dan de gebruikelijke.

Pater Emeterio: Via de beweging heb ik de AMU, de Jongeren voor een Verenigde wereld, leren kennen, en dan ook andere groepen, parochies en Nieuwe Families die een deel van het project ondersteunen. We zijn begonnen met 5 of 6 adopties in de school.

Professor: Wij als leraren werken met deze familiegeest zoals pater Emeterio zegt: "de eenheid van Franciscus van Assisi".

Mevrouw 1: Deze school is speciaal ontstaan voor arme mensen en opdat zij die veraf wonen zouden kunnen studeren. Het is een groot werk dat pater Emeterio heeft gedaan.

Mevrouw 2: We hebben ook de mensa. Voor mij is dat echt een grote hulp.

Speaker: We hadden naar hun oproepen geluisterd en samen met anderen bijgedragen om die dromen te verwezenlijken. Na de trajecten van deze kinderen dag na dag te hebben gevolgd, zien we hoe belangrijk het is verschillende trajecten te kunnen uitbreiden.

Zijn we erin geslaagd om het mysterie van Bolivar te begrijpen? Voordat we terugkeerden zeiden de Peruvianen dat “we hen allen in onze zak hadden gestopt”, m.a.w. dat we hun liefde hebben veroverd. Nu we zijn teruggekeerd, kunnen we zeggen dat de inwoners van Bolivar ons in hun zak hebben gestopt.

Claudio: Dank je Gianpaolo voor jouw reisverslag!

Wie geïnteresseerd is om meer te weten over **Bolivar** en over andere projecten van de AMU kan informatie vinden op de website focolare.org.

We maken van de gelegenheid gebruik om de grote groep te groeten die ons rechtstreeks volgt vanuit Trujillo, in het Noorden van Peru! (*applaus*)

We blijven in Zuid-Amerika, in Venezuela

DE VIERDE KUNSTBIËNNALE IN MARACAIBO

Op het plein van de Republiek in Maracaibo, Venezuela, vond de vierde kunstbiënnale plaats georganiseerd door de leerstoel Chiara Lubich aan de universiteit Cecilio Acosta. Het onderwerp, een van haar meest bekende bladzijden: “Wat onze tijd boeit... doordringen in de hoogste beschouwing en vermengd blijven onder allen, mens naast mens...”. Meer dan 90 artiesten hebben hun artistieke creativiteit, verbeelding en uitdrukking de vrije loop gelaten. Een teken van hoop in de complexe sociale situatie die het land op dit moment meemaakt.

UNIVERSITAIR INSTITUUT SOPHIA IN LOPPIANO (live)

Claudio: Maar laten we ons nu weer verbinden met Loppiano.

Milena, waar ben je nu?

Milena: In Loppiano is er ook het Universitair Instituut Sophia, vormingscentrum voor academisch onderzoek, actief sinds 2007. Dit jaar zijn er 116 studenten, doctorandi en gasten. Enkele docenten en studenten zijn hier met ons.

Vandaag was er hier de open dag, een gelegenheid waarbij het Instituut de deuren opent om te zien wat Sophia te bieden heeft en de academische methodologie ervan te leren kennen. Het is een internationaal instituut, waar er niet alleen een ontmoeting is tussen verschillende culturen, maar waar elke cultuur ontdekt een gave te zijn voor de ander. Het is ook een ontmoeting tussen verschillende disciplines. Maar we willen hen leren kennen. Hier hebben we Gosia. Ze komt uit Polen, jij hebt financiën gestudeerd. Ik wilde je vragen: wat is in een paar woorden de vernieuwende geest van Sophia?

Gosia: De meest interessante nieuwigheid is dat hier dagelijks leven en studie een onafscheidelijke tweeterm zijn. De dingen die we bestuderen dringen door in het leven, in de dagelijkse samenleving. Voor mij is de ontdekking van de ander de meest interessante en belangrijkste ontdekking geworden van deze twee jaren.

Milena: Dank je Gosia. Laten we nog anderen leren kennen. Hier hebben we Noemi uit Paraguay. Jij hebt Sophia leren kennen op de Summer School van Sophia in Argentinië. Dan

hebben we David uit Mumbai. Hier volgt hij de cursus in cultuur van de eenheid en speelt basgitaar in de muziekbond van de jongeren van Loppiano.

Verder is er hier Ivan uit Oekraïne, eerste jaar Politieke studies. Hoe is jullie dag? Ik geloof dat die redelijk intens is...

Ivan: Ja! Intens en ook interessant. Behalve de lessen, studie en examens komen we drie keer per week samen met heel de staf van Sophia voor een moment van diepe geestelijke uitwisseling en dialoog. In deze laatste maanden is er ook door het vermenigvuldigen van oorlog en geweld een onderzoekslaboratorium ontstaan om beter de redenen van de conflicten te leren kennen en de mogelijkheden tot vrede in een interdisciplinaire visie.

Milena: Dank je. We hebben hier nog Gloria. Ze komt uit Bujumbura in Burundi. We weten dat jouw land, jouw volk dramatische momenten doormaakt. Zeg ons iets.

Gloria: Ja, ik profiteer ervan om mijn volk te groeten. We leven en bidden voor jullie. Juist in Bujumbura heb ik het project van de Gemeenschapseconomie leren kennen: een nieuwe manier om aan economie te doen en dat heeft me ertoe aangezet om naar Sophia te komen. Toen ik hier kwam, heb ik begrepen dat voordat ik probeer de economie te veranderen, ik mezelf moet veranderen.

Milena: Dank je Gloria. Ik zou willen besluiten met Declan. Declan is docent aan het departement van theologie en filosofie. Declan.

Declan: Ik zie dat na twee jaar Sophia, de studenten vertrekken met een andere manier van persoon zijn, een nieuwe capaciteit om de wereld te bekijken en de problemen van actualiteit interpreteren en nieuwe oplossingen voor te stellen, die de wereld zo nodig heeft.

Milena: Dank je. Ik geef de lijn nu terug aan Rome. Aan jou, Claudio.

Claudio: Dank je Milena, (applaus)

IN PLAATSEN WAAR CONFLICT EN LIJDEN HEERST

VANUIT KENYA

Claudio: Zoals in elke familie is ons hart daar waar het lijden het grootst is...

Het lijkt dat de huidige feiten ons de ene tragedie na de andere laten beleven... dat we zonder adem blijven... de aardbeving in **Nepal**, de schipbreuken in de **Middellandse zee**, de politieke situatie die uit de hand loopt in **Burundi** ...

Te midden van zoveel lijden en verwoesting, kunnen we tekenen van hoop zien... Deze twee kinderen die twee verschillende tragedies overleefd hebben: het eerste kindje van 4 maanden dat in Katmandu levend van onder het puin werd gehaald na 22 uur ...; het tweede gered van de schipbreuk van de vluchtelingenboten die elke dag proberen de Middellandse zee over te steken naar Europa...

Het zijn iconen van hoop.

De moord op meer dan 140 universiteitsstudenten in Garissa, in Kenya liet ons verstomd. We luisteren naar twee getuigen: professor John Nyambega. en Mary Mutungi, een gen die hulp

heeft verleend om de lichamen van de jongeren op te knappen, voordat ze werden teruggegeven aan hun familie

John Nyambega, professor aan de katholieke Universiteit van Oost-Afrika (in het Engels): *Ik deel als docent aan de universiteit in het lijden van de ouders en van allen. Het is alsof een deel van mij dood is. Alles kwam als een verrassing. Niemand had ooit gedacht dat de opvoedkundige instituten een doelwit konden worden.*

Dit incident heeft personen verenigd die afkomstig zijn uit verschillende levensomstandigheden, godsdiensten, om samen met hen te leven die hun dierbaren verloren hadden. Dit heeft ook allen een nieuw gevoel van eensgezindheid gegeven en ertoe gebracht zich af te vragen: wat is er verkeerd gelopen in onze samenleving?

Als leden van de Focolarebeweging zijn we in massa naar buiten getreden om de getroffen families te ontmoeten. De gen zijn hen gaan opzoeken zowel in het mortuarium als in het ziekenhuis. De vrijwilligers en anderen hebben alles wat ze konden aan materiaal verzameld, om het te geven aan de getroffen families en we hebben ons met hen verenigd in dit tragisch moment.

Mary Mutungi (in het Engels): *We zijn daarheen gegaan om steun te geven aan de gezinnen die getroffen werden door de terroristische aanval in Garissa. Ik had me nooit verbeeld of gedroomd om me daar te bevinden*

Gecoördineerd door het team van het Rode Kruis, werden we naar één van de mortuaria gebracht om te helpen bij de identificatie van de slachtoffers. Mijn God, het was een heel hard moment voor mij! Ik kon me niet voorstellen dat al die lichamen daar voor mij menselijke wezens waren. Al mijn gedachten gingen uit naar de verlaten Jezus, helemaal misvormd! Deze ervaring heeft me grondig veranderd.

Daar heb ik gezien hoe er medicatie werd toegebracht, hoe er werd schoongemaakt en geschminkt, om te proberen om aan de gezichten van de lijken op zijn minst een beetje het oorspronkelijke aspect terug te geven. Deze daad van liefde was de meest juiste, want zo hadden de families de mogelijkheid om hun dierbaren een laatste keer te zien in een betere staat...

Bij dat alles ben ik mamma Chiara dankbaar dat ze me geleerd heeft om te beminnen, om te beminnen zonder maat. Dank je.

(applaus)

Claudio: We zouden verbonden moeten zijn met Kenya, met de Mariapolis Piero in de buurt van Nairobi waar ze ons rechtstreeks volgen. Daar is Lili Mugombozi, directrice van "New City Africa": Lili, hoe is de situatie nu in het land?

Lili Mugombozi: Dag Claudio, dag allemaal. Op de eerste plaats willen we heel de wereld bedanken omdat ze ons nabij was, met gebed en vele boodschappen die we kregen vanuit heel de wereld tijdens deze verschrikkelijke momenten. Nu heerst er nog veel schrik, wantrouwen in onszelf, maar het volk is weer opgestaan na dat eerste moment van ontredde en heeft de moed gevat om vooruit te gaan. Het leven gaat verder. Ondanks nieuwe bedreigingen van allerlei aard, gaan wij door met te blijven geloven in de mogelijkheid van een universele broederschap. Dit is wat ik kan zeggen op dit moment. Dank je. Dag allemaal.

Claudio: Dank je Lili! (*applaus*)

Dank je Lili! We groeten jou en allen die daar met jou zijn op dit moment.

Lili: Dank je. Groeten van het Focolarestadje Piero.

Claudio: Ciao.

VANUIT SYRIË

Claudio: Enkele dagen geleden was Pascal, die met twee andere focolarino's in Aleppo in Syrië leeft, hier in Rome. De focolarina's leven in Damascus. Ze zijn daar gebleven ondanks deze vier dramatische oorlogsjaren... De officiële cijfers spreken van meer dan 220.000 doden, waarvan op zijn minst 70.000 slachtoffers burgers zijn en 11.000 kinderen. We luisteren naar wat Pascal ons gezegd heeft.

Pascal Bedros: De situatie in Syrië is heel gevarieerd van de ene plaats naar de andere, dus in bepaalde zones is de situatie rustig, ook al voel je de gevolgen van de globale situatie. In bepaalde plaatsen zoals Aleppo, waar het focolare is, (...) daar verandert de situatie heel snel (...) je kunt het huis uit gaan zonder te weten of je terug zult keren. (...)

We leven met het gevaar, dus we zijn op onze hoede psychisch, ook heel ons wezen is wakker, want elk moment kan er iets ergs gebeuren en dat brengt spanning en dus op lange termijn scheidt dat vermoeidheid. (...) We hebben slechts een keer in de week twee uur water, we hebben een uur per dag elektriciteit als alles goed gaat, vaak is ons leven ook in gevaar. (...) Maar door te leven met de anderen, door te delen in het lijden van de anderen, hebben we daarna de antwoorden, hebben we de juiste motivaties om in dat land te blijven. (...)

Het is niet zo dat we altijd in het lijden willen leven. Ik kan zeggen dat we ondanks alles in Aleppo proberen om met de families, met de jongeren en met de kinderen om het even wat voor reden te vinden om feest te vieren, waarom? Om ons eraan te herinneren dat alleen het feit onder ons te zijn een reden is om te leven.

We voelen hoeveel mensen op dit moment met ons de ervaring, nl. de spiritualiteit willen delen. Als we denken aan de materiële hulp die er geweest is, die is er geweest en ze blijven noodzakelijk want de mensen hebben alles verloren; we hebben veel personen die letterlijk alles verloren hebben (...) dus de economische hulp blijft altijd belangrijk. Maar ik zou zeggen vooral de belangrijkste hulp is dat het nodig is om te werken voor de vrede, om stem te geven aan de vrede, want het lijkt wel alsof het normaal is geworden dat er oorlog is in Syrië. (...)

De mensen zijn Chiara dankbaar omdat ze ervaren hebben dat de liefde, die alle berekeningen overstijgt, het mooiste en meest ware is. Ze voelen dat die liefde, misschien wanneer ze zien dat de focolarino's blijven en de focolarina's, of wat heel het Werk ook samen doet voor hen, of ook hoe zij zelf zich gedragen, het meest ware is en dus datgene is wat de moeite waard is.

Toen we het Collegamento zagen, was het prachtig, want heel velen, die zagen wat de gezinnen in Mexico doormaken, of in Nigeria, of de personen die het Collegamento presenteren... Het is een echte geschiedenis, een geschiedenis door ons gemaakt en wij maken er deel van uit, en ons lijden maakt deel uit van dit geheel. We zijn één familie... Deze familie is niet in zichzelf opgesloten, maar staat open voor alles wat er om haar heen gebeurt. Ik denk dat dit een mooie familie is!

Claudio: We weten dat Pascal heelhuids en gezond tot grote vreugde van allen naar Aleppo is teruggekeerd.

Ze slagen er niet in om het Collegamento op dit moment rechtstreeks te volgen omdat er geen elektriciteit is, maar kortgeleden heeft Pascal ons via WhatsApp geschreven dat ze heel moeilijke momenten doormaken en dat enkele gezinnen harde beslissingen moeten nemen: blijven of vertrekken van hun heel geliefd land... Beslissingen, schrijft hij, die “zo sterk zijn als de dood en toch is er vreugde” voegt hij er aan toe.

We groeten ook de 65 jongeren die samenzijn in een plaats van het land, na veel risico's te hebben gelopen tijdens hun reis. Ze schrijven dat het dagen zijn van “vreugde, diepgang en licht”.

De gemeenschappen van Syrië en ook van Irak hebben ons gevraagd om jullie allen te bedanken voor de economische en ook geestelijke steun, voor de nabijheid die ze voortdurend krijgen.

EMMAUS VOCE OP DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE VN (22 april 2015)

Claudio: Juist vanwege de dringende noodzaak om nieuwe wegen te vinden voor de vrede en de verzoening, als afschrikmiddel voor het gewelddadig extremisme, werd er op 21 en 22 april jl. in de VN daarover gesproken. Onder de andere godsdienstige leiders was ook Emmaus uitgenodigd. We luisteren nu naar een stuk uit haar toespraak.

Maria Voce (Emmaus): [...] We zien dat deze tijd geen tijd is van halve maten. Als er een extremisme is van geweld, wordt daarop geantwoord, ook al blijft de noodzaak bestaan om zich te verdedigen en vooral de zwaksten en wie vervolgd worden, met een evenredige radicaliteit, maar op een structureel andere manier, nl. met het «extremisme van de dialoog»! Een dialoog die een maximale betrokkenheid vereist, die riskant, veeleisend en uitdagend is en die erop gericht is om de wortels van onbegrip, angst en wrok uit te roeien.

Zouden de VN misschien niet opnieuw moeten nadenken over de eigen roeping, en de eigen fundamentele zending herformuleren? Wat betekent vandaag de organisatie van de “Verenigde Naties”, anders dan een instelling die zich echt inzet voor de eenheid van de landen, met het respect voor hun heel rijke identiteit? Het is zeker fundamenteel te werken voor het behoud van de internationale veiligheid, maar de veiligheid, ook al is die onontbeerlijk, valt niet noodzakelijkerwijze samen met de vrede.

(...) Er zijn veel tekenen, dat uit de ernstige internationale crisis eindelijk een nieuw bewustzijn kan opkomen dat het nodig is samen te werken voor het algemeen welzijn: rijke en minder rijke volkeren, met gesofisticeerde of minder uitgeruste bewapeningen, met of zonder geloof. Dat doen met moed om “de vrede opnieuw uit te vinden”.

De godsdiensten willen zichzelf zijn, niet een instrument dat gebruikt wordt door andere machten, ook al is het voor heel nobele doeleinden, niet een formule die aan tafel bestudeerd wordt om conflicten of crisissen op te lossen. Ze willen een geestelijk proces zijn dat beleefd

wordt en zo een gemeenschap tot stand brengt die vreugde en lijden van de mens van vandaag deelt en zin geeft, waarbij alles gericht wordt op de verwezenlijking van de enige universele mensenfamilie. (applaus)

IN DIALOOG MET EMMAUS EN JESUS

Claudio: Beste Emmaus en Jesús, we gaan nu wat concreter in op wat er gebeurd is bij de VN. We proberen de betekenis ervan uit te diepen.

Bijvoorbeeld, Emmaus, wat heb je ervaren toen je zo'n kritieke plaats voor de internationale betrekkingen binnenging?

Emmaus: Als ik eerlijk moet zijn, heb ik een grote vreugde ervaren en gevoeld toen ik dit gezelschap binnenkwam, dat deze personen: staatshoofden of in ieder geval politieke persoonlijkheden van verschillende landen die deel uitmaken van de Verenigde Naties een uiterste nood aan hulp hebben. Ze hadden eindelijk de moed om dat te zeggen en om hulp te vragen aan godsdienstige leiders, de hulp in te roepen van de ethiek en de spiritualiteit. Ze zeiden ons juist: "We hebben jullie nodig, we hebben jullie wijsheid nodig. Ik heb gevoeld dat wij, ten opzichte van een schreeuw om hulp, die omdat die kwam van dit zo specifieke gezelschap, de schreeuw om hulp van de hedendaagse mensheid was, op een of andere manier een antwoord moesten geven. Ik heb gevoeld dat het onze plaats was en dat wij daar iets brachten dat al een werkelijkheid was, want we brachten al een voorbeeld van een verenigde wereld. En alles wat we tot nu toe hoorden in het Collegamento laat zien dat het waar is.

Claudio: Je hebt sterke uitdrukkingen gebruikt in je toespraak. Er is één in het bijzonder die alle media hebben aangehaald: "extremisme van de dialoog". Wat bedoelde je daarmee?

Emmaus: Toen ik daar binnenkwam, voelde ik dat ik met mijn boodschap een stimulans wilde geven om radicaal van mentaliteit te veranderen, om het paradigma om te keren waarop ze zich tot op dit moment baseren, want maximum baseren ze zich op een paradigma dat veiligheid wil en om te komen tot veiligheid, zoeken ze een vreedzame samenleving voor de eigen belangen. Ik voelde echter dat we alles op het spel moeten zetten, en dat er tegenover deze vormen van fundamentalisme, die vormen van extremisme zijn, alleen één vorm van extremisme kon gesteld worden, nl. het extremisme dat in staat is om zich grondig één te maken met de ander, die in staat is om zichzelf volledig op het spel te zetten, om koste wat kost relaties van dialoog op te bouwen. Daartoe is alleen wie bemint in staat, alleen wie bemint en niet wie probeert zich te verdedigen, maar wie probeert om de anderen te overwinnen met de liefde.

Maar ik voelde deze ommekeer, niet de Verenigde Naties, maar de eenheid van de naties, niet de alliantie van de beschavingen, maar de beschaving van de alliantie, zodat alles omgekeerd wordt en iedereen begrijpt dat het mogelijk is een verenigde wereld op te bouwen, dat er al een begin is van een verenigde wereld, maar dat dit alleen mogelijk is als je met de liefde vertrekt en dat alleen de liefde het geheim is om dat te doen.(applaus)

Claudio: Jesús, denk je dat deze gelegenheid, dit gebeuren, hoe belangrijk ook, alleen als een geïsoleerd feit is te beschouwen, of begrijp je daar iets anders mee?

Jesús: We hebben meteen daarna erover gesproken, want het leek ons dat het een heel belangrijk moment was ook voor het Werk van Maria, maar niet alleen, ook voor de godsdiensten, voor de actie van de godsdiensten in de wereld, voor de politiek zelf.

Ik persoonlijk denk dat er twee aspecten zijn. Het eerste aspect is het gebeuren zelf. Het is een moment van zichtbaarheid van het charisma van de eenheid geweest in het meest daartoe geschikte forum. Want als wij denken dat we het charisma van de eenheid zijn en ons Ideaal het “Mogen allen één zijn” is, dan is er geen geschikter forum om dit Ideaal uit te schreeuwen dan de Verenigde Naties. Vanuit dit gezichtspunt van de zichtbaarheid van het charisma, niet zozeer voor onszelf, maar juist als dienst aan de mensheid van deze tijd. In deze zin is de zichtbaarheid een concretisering van het charisma dat haar potentialiteit laat zien op dit moment, en dus ons kracht geeft om nog meer te werken.

Ik moet zeggen dat het me heel veel kost om vandaag te spreken na de feiten te hebben gehoord, want wij kunnen veel dingen zeggen: Maar we spreken net als Emmaus zei: ik breng niet mezelf, maar heel het Werk van Maria is achter mij en dat geeft me kracht om door te gaan met zo te werken.

Het andere wat me belangrijk lijkt, is de toespraak zelf van Emmaus, wat ze nu gezegd heeft, nl. die ommekeer. Volgens mij - ik heb dat zo begrepen en ik heb dat meteen aan Emmaus en aan de anderen gezegd – ik heb de indruk dat Emmaus een radicalisering van het politiek discours bracht, een radicalisering in de zin dat ze ons naar de wortels bracht. Toen Emmaus zei: niet de verenigde naties maar een eenheid van de naties, niet alliantie van beschavingen, maar beschaving van allianties, heeft ze dat prepolitieke fundament op de voorgrond gebracht: de eenheid, beschaving, wat juist vandaag ontbreekt aan de politiek en dat is de fundamentele oorzaak van de ontredde in de politiek, van de disoriëntatie, omdat de fundamentele ontbreken. Als we niet werken aan de fundamentele, zijn de politici het noorden kwijt, verliezen ze het doel, zoals we zeggen...

In deze zin en daarom lijkt het ons dat we geen moment geïsoleerd kunnen blijven, we moeten vooruit gaan en op alle gebieden werken.

Claudio: Het is dus iets wat ook ons allemaal ondervraagt?

Emmaus: Iedereen.

Claudio: Dus welke stappen zien jullie dat we op dit moment moeten zetten om te werken in dit perspectief, om de vrede op te bouwen in dit perspectief?

Emmaus: Ik zou alleen twee woorden zeggen: Eén: het niet opgeven erin te geloven, want dat is belangrijk, op zijn minst moeten wij zeker zijn dat het mogelijk is. Als iemand een beetje opgeeft, dat hij iemand in zijn buurt vindt, die zegt: nee, het is mogelijk, ik geloof het. Zodat hij niet opgeeft erin te geloven. We moeten ons versterken in dat geloof.

Ten tweede: van alles doen, en dit “alles” dat voor iedereen mogelijk is om te spreken over de vrede, om de vrede te bevorderen met wie naast ons staat, opinie vormen, die zegt dat de vrede mogelijk is. En kijk: het is duidelijk dat het merendeel van de mensen de vrede wil, dat het merendeel van de mensheid een broederlijke wereld wil opbouwen. Het is een stille

meerderheid, en er is een minderheid die spreekt en de oorlog wil, die een tegengif van de vrede probeert te maken.

Wij hebben een geschenk dat ons toestaat om de stille massa te leiden, om ons aan het hoofd te plaatsen van deze massa die de vrede wil en zeggen: wij zijn met jullie, wij willen allemaal samen de vrede. En ik geloof dat wij het kunnen halen. (applaus)

Jesús: We willen hier op het centrum nadenken, en er is een idee gekomen om zo snel mogelijk alle krachten binnen het Werk van Maria samen te roepen die werken op dit politiek en prepolitiek gebied, dus ook het culturele, om deze grondige actie te voeren, die wil zeggen vitaal, maar ook om opinie te vormen, om in de parlementen tussen te komen, in de publieke opinie door de massamedia. NI. we moeten grondig van deze gelegenheid gebruik maken.

Claudio: Dank je.

Emmaus: Dank aan jullie. Dank je. (applaus)

CHIARA LUBICH IN DE ZETEL VAN DE VERENIGDE NATIES (28 mei 1997)

Claudio: Wat we hier zeggen, brengt ons naar de buitengewone actualiteit van de toespraak van Chiara ongeveer 20 jaar geleden zei juist bij de VN... We luisteren naar een stuk van haar toespraak.

Chiara: *De Focolarebeweging (...), doordat ze op de eenheid onder afzonderlijke mensen, groepen en volkeren gericht is en droomt van een toekomstige werkelijkheid, die met de term verenigde wereld uitgedrukt kan worden, brengt vrede in de wereld.*

De vrede wordt daardoor niet op hoog niveau voorgesteld, bevorderd en opgebouwd zoals in de VN het geval is, maar onder de mensheid, onder het volk, onder mensen van verschillende talen, rassen, landen en geloofsovertuigingen (applaus)

En wat is hun band van eenheid, die de vrede tot gevolg heeft?

De liefde, de liefde die diep in elk mensenhart klopt. Voor de volgelingen van Christus kan die liefde de zogenaamde agape zijn, die een deelname aan de liefde is die in God zelf leeft. Een sterke liefde, een liefde die in staat is ook iemand te beminnen die je liefde niet beantwoordt, maar je aanvalt, zoals de vijand. Een liefde die in staat is te vergeven.

Voor mensen die andere godsdiensten aanhangen kan het een liefde zijn, die welwillendheid is en tot uitdrukking komt in de 'gulden regel', die veel godsdiensten verrijkt: "Doe voor de ander, wat je graag hebt dat de ander voor jou doet. Wat je niet wilt, dat je geschiedt, doe dat ook een ander niet."

Voor mensen die geen godsdienstige overtuiging hebben, kan die liefde filantropie, solidariteit of geweldloosheid betekenen.

Liefde dus, een menselijk-goddelijke liefde, die de louter menselijke liefde niet uitsluit en mannen, vrouwen, kinderen, ouderen, mensen van alle sociale lagen met elkaar verbindt en hen één van hart maakt.

Dat heeft gevolgen zowel op geestelijk als materieel vlak: een min of meer diepe onderlinge uitwisseling, maar steeds in de sfeer van de vrede. (...)

Maar wederzijdse liefde en eenheid, die zoveel vreugde schenken aan wie ze in praktijk brengen, vereisen wel inzet, dagelijkse training en offers.

En voor wie christen is, verschijnt hier een heel duidelijk en dramatisch woord dat de wereld niet wil horen, omdat ze het dwaas, absurd en onzinnig vindt.

Dat woord is: 'kruis'.

Er komt niets goeds, nuttigs en vruchtbaars in de wereld tot stand, zonder moeite en lijden te kennen en te accepteren, in één woord zonder het kruis.

Want het is geen grapje, je in te zetten om in vrede te leven en vrede te brengen! Dat vraagt moed en kunnen lijden. (...)

Maar natuurlijk, als meer mensen uit liefde het lijden zouden aanvaarden, het lijden dat de liefde vereist, kan dat het machtigste wapen worden om aan de mensheid haar hoogste waardigheid te schenken: de ervaring niet zozeer een aantal naast elkaar levende volkeren te zijn, die vaak met elkaar in strijd zijn, maar één enkel volk, verrijkt met het eigen karakter van ieder volk en behoedster van ieders verschillende identiteit. (...)

Overigens voelen alle leidende figuren uit het internationale leven intussen de noodzaak om op een nieuwe manier de betekenis van de wederzijdsheid te verstaan, één van de kernpunten van de internationale relaties en basis van onze spiritualiteit en dus ook van ons handelen. Wederzijdsheid, die vereist dat oude en nieuwe vormen van partijgeest overwonnen worden en met iedereen relaties worden opgebouwd zoals de echte liefde vereist. Wederzijdsheid, die vraagt dat we de eerste stap zetten, zonder voorwaarden te stellen of iets terug te verwachten en waardoor we de ander als een ander onszelf gaan zien en elk initiatief in die lijn: ontwapening, ontwikkeling en samenwerking. (...)

De oorlog voorkomen is niet voldoende, er moeten voorwaarden geschapen worden, dat elk volk het land van de ander gaat beminnen alsof het zijn eigen land is, in een wederzijdse onbaatzuchtige uitwisseling van gaven. (...)

Natuurlijk, oorlogen zullen er altijd zijn, zolang er geen nieuwe geest doordringt, want er worden steeds nieuwe excuses gevonden om oorlogen op te wekken. Binnenin de mens moet er iets veranderen, er is grotere geestelijke bezieling nodig.

Er worden op het moment heel veel ontdekkingen gedaan, er zijn heel veel nieuwe dingen, een steeds grotere ontwikkeling in de communicatiemiddelen en vooruitgang in de techniek... Wat niet vooruitgang in de wereld is het geestelijke aspect. De wereld heeft een grotere bezieling nodig, een grotere liefde. En die moeten we brengen.

(applaus en muziek)³

³ Uit de toespraak van Chiara Lubich op het Symposium "Op weg naar de eenheid van de Naties en de volkeren", New York – zetel van de Verenigde Naties, 28 mei 1997.

N.B. de laatste zinnen heeft ze spontaan uitgesproken, op het einde van de derde vraag van de sessie die volgt op haar officiële toespraak.

CONCLUSIE

Claudio: Het was 1997, en toch lijken deze woorden actueler dan ooit: *“een grotere bezieling geven, een grotere liefde.”* Dit is het engagement dat we willen nemen en dat we willen beleven in onze omgeving, waar we zijn en vooral in die pijnlijke situaties zoals we vandaag zagen in dit Collegamento

We zijn op het einde.

Maar sta me toe een kleine reclamespot te maken.

In deze dagen heeft de uitgeverij Città Nuova het boek *De eenheid maakt geschiedenis* gepubliceerd die ons beter de figuur van Pasquale Foresi, onze Chiaretto, die hier in de zaal is, laat kennen. (applaus)

Een andere belangrijke noviteit: *Storia di light*, geschiedenis van Chiara geschreven door Iginio Giordani, Foco. Jullie zullen die vinden in het tijdschrift “Nuova Umanità” in verschillende afleveringen. Het is zijn meesterwerk, zei Iginio Giordani, en hij wilde dat alleen publiceren na zijn dood.

Een laatste verbinding met Loppiano, deze keer met het auditorium, Milena?

Milena: Ja, Claudio, we zijn hier allemaal samen. Een groet en een dank van heel het stadje. Ik denk dat ik uit naam van allen kan zeggen: wij geloven erin, wil willen de vrede en we zullen van alles doen opdat die er zou zijn. Daag! (applaus)

Claudio: Dag aan jullie allen in Loppiano! (applaus)

Ik denk dat dit applaus uitdrukt dat ook wij er zijn om te leven voor de vrede samen met jullie.

Tijdens deze uitzending zijn enkele boodschappen gekomen die we jullie voorlezen:

“We zijn met veertig priesters uit verschillende landen van Oost-Afrika, samen in Kigali, Rwanda, voor onze jaarlijkse bezinningsdagen. Met ons is de lokale gemeenschap. We verklaren jullie onze eenheid om het Ideaal in de wereld te brengen. We zijn enorm blij dat we met de grote familie van Chiara in de wereld verbonden zijn. Dag”.

Verder nog een groet uit de moskee van Marbella in Spanje, van de imam Alla Bachar: *“Bij het volgen van al deze prachtige berichten, dat God jullie mag zegenen”.* (applaus)

Vanuit Tenerife schrijven ons Eva, Maria Chiara en Marigi: *“Dank je voor deze ruime blik op heel de wereld, die ons diepgaand het leven laat delen en het lijden van ieder. We zijn er zeker van dat we samen op weg zijn naar het “Mogen allen één zijn” In dit Collegamento hebben we de sleutel gevonden om de verschrikkelijke gebeurtenissen in de wereld in deze dagen te beleven.”*

Er blijft ons nog alleen over elkaar te groeten maar we willen eraan herinneren dat jullie op de website van het Collegamento de volledige editie vinden en opnieuw kunnen bekijken in één van de 13 talen die ter beschikking zijn en de verschillende reportages die jullie kunnen downloaden en delen op de sociale netwerksites.

Nog eens bedankt voor de gekregen giften, die dit Collegamento mogelijk maken.

De afspraak voor het volgende Collegamento is 20 juni om 12.00 uur Italiaanse tijd.

Dag allemaal en bedankt! (applaus)